

(1937 -)

YUSUF DEMİR

1937'de Konya'nın Çumra İlçesine bağlı Süleymaniye Köyü'nde dünyaya geldi. 1952'de Konya'ya gelerek on altı ay içinde Hâfız-ı Kur'an oldu. Bu arada muhtelif hocalardan Arapça sarf ve nahiv dersleri aldı. Daha sonra ilkokul ve İmam-Hatip Lisesini dışarıdan tamamlayarak, İmam-Hatip olarak çeşitli camilerde görev yaptı ve çok sayıda hafız yetiştirdi.

O dönemde Konya İmam Hatip Okulunda kelim ve akaid hocası olan Bediüzzaman Hazretleri'nin kardeşi Abdülmecid Efendi'yi uzaktan da olsa tanıma fırsatı buldu. Ayrıca Bediüzzaman Hazretleri'nin yakın talebelerinden Dr. Sadullah Nutku ile yakın dostlukları vardı. Bediüzzaman Hazretleri 1960'ta vefatından önce kardeşi Abdülmecid Ünlükul'u ziyaret için Konya'ya teşrif ettiklerinde Yusuf Demir, Dr. Sadullah Nutku ile beraber Üstad Hazretleri'nin elini öpmek ister. Fakat...

Yusuf Demir Anlatıyor:

RİSALE-İ NUR'LA VE DR. SADULLAH AĞABEY'LE TANIŞMAM

Risale-i Nur'la ve Dr. Sadullah Ağabey'imle tanışmam, Konya İmam Hatip Okulunu dışarıdan bitirme yıllarında oldu. Ben yabancı dil olarak Almancayı seçmiştim. Fakat hiç bilmediğim için bir hocaya ihtiyacım vardı. Dr. Sadullah Ağabey'e yardımcı olması için ricada bulundum. O da kabul etti. Biz iki arkadaşlık. Sadullah Ağabey bize yarım saat Risale-i Nur'dan okuyor, on beş dakika Almanca dersi veriyordu.

Çift taraflı istifade ediyorduk. Bu sıralarda bir gece evde babamın müthiş bir karın ağrısı tuttu. Sabaha kadar kıvrandı. O zaman ki şartlar malum.

Sabah ezanları okumaya başlayınca, Sadullah Ağabey'in evine gittim, zilene bastım. Evi bize beş yüz metre kadar mesafedeydi. Hanımı camiye gittiğini söyledi. Genellikle Hacı Fettah Camii'ne giderdi. Gittim kendilerini buldum, namazdan sonra durumu anlattım. Hemen bisikletine atladı geldi. Babama şifa için gerekenleri yaptı. Bunu unutamam.

ÜSTAD HAZRETLERİ KONYA'DA

Sene 1960. Üstad Hazretleri'nin Konya'ya geleceği haberini alan Muhterem Hocamız Abdurrahman Öksüz: "Çocuklar şehrimize büyük âlim, muhterem Üstad Saîd Nursî Hazretleri gelecek. Dersleri biraz kısa turalım da Mevlâna civarında yapılacak karşılamaya biz de katılalım" dedi. Biz bütün talebe arkadaşlarla beraber gittik, öğle ezanına kadar dışarıda bekledik. Ezan okundu, namazlarımızı Sultan Selim Camii'nde beraberce eda ettik.

Cemaat misafirini karşılamak üzere tekrar dışarı çıktı. Biz camide üç kişi kaldık. Ben ve rahmetli Dr. Sadullah Nutku Ağabey ile namaza sonradan gelen ve muhtemelen karşılama ile alakası olmayan biri. Doktor Ağabey'le kısa bir istişareden sonra: "Üstad zaten namazını burada kılacak, burada kalmamız daha uygun olur" dedik, dışarı da çok kalabalıktı. Cemaat camiden çıkınca, camiye giriş-çıkışları kapattılar. Biz de kuzey pencereden dışarıya bakıyorduk.

KARDEŞİ ABDÜLMECİD EFENDİ İLE VEDALAŞMASI

Üstad Hazretleri kalabalığın arasından kırmızı bir taksi ile geldiler. Uzunca bir zamandır görüşemedikleri kardeşi Abdülmecid Efendi (O da çok iyi bir âlimdir) ile görüşüp vedalaşma sahnesini uzaktan gördük. Yakınında bulunanların anlattıklarına göre Abdülmecid Efendi, Üstad Bediüzzaman'ı elinde ufacık bir kâse çorba ile karşılar. Hazreti Üstad ikramını kabul eder. Çorbadan iki üç kaşık alır, tepsiye de bir lira bırakır ve vedalaşır.

POLİS TEKME VE YUMRUK ATINCA ELİNİ ÖPEMEDİM

Baktık Üstad camiye geliyor, hem de çok sayıda polis nezaretinde. Caminin batı kapısından içeri girdiler. Ayakkabılarını çıkardı. Hizmetindeki yaşı tahminen 60 civarında olan bir kardeşimizin yardımı ile bir iki adım sonra çoraplarını da çıkardılar. Biz de hemen harekete geçtik.

Başta Doktor Sadullah Nutku Ağabey, uzunca sarığının ucunu avucuna alarak hürmetle Üstad'ın elini öpmeye koştı, ben de arkasından. Tam eline yaklaşırken, sonradan şube müdürü olduğumu öğrendiğimiz bir bey çok kuvvetli bir yumruk çıkarttı. Dr. Sadullah Nutku, çevik bir hareketle darbeden kendini savdı. Bana da bir tekme ile mukabelede bulundu. Ben de geri çekilerek savuşturdum.

Fakat mübarek elini öpmek nasip olmadı. Üstad minberin yanına geldi, namazını eda etti. Ve aynı kapıdan dışarı çıkarak Mevlana Hazretleri'nin türbesini ziyaret etti. Ve zannederim Mevlana Hazretleri'nin şahsında bütün Anadolu'ya veda ediyordu. Çünkü kısa bir müddet sonra Urfa'dan dünyaya da veda ettiğinin haberi geldi. Allah gani gani rahmetler etsin ve bizleri de şefaatlerinden mahrum etmesin. Amin...

ÇOK İLGİNÇ BİR HÂTIRA

Bir gün bir Hocaefendi vaazında: “Kerametın 30 mertebesi vardır. En alt mertebesi kabir hâline vukufiyettir” demiş. Bunu duyan Konya'nın sanayici esnafından ve benim de cemaatimden olan Mustafa Karnıbüyük kendi kendine: “Ben de çoktandır dervişim, zikirle meşgulüm. Acaba o mertebeye erişebildim mi? Gece Üçler Mezarlığı'na gideyim de bir kabri dinleyeyim” demiş.

Karlı bir kış günü, kuzeybatı yönünden Üçler Mezarlığı'na gelir ve bir kabre yaklaşır. “Esselâmü Aleyküm yâ ehlel kubur!” der. Her yer kefen misali bembeyaz karla örtülüdür. Birden kabrin yanından: “Ve Aleyküm selam!” diye bir ses gelir. Bembeyaz sarık ve önlüğü ile kabrin yanından birisi ayağa kalkar. Artık bizim Karnıbüyük amca, büyük küçük ne varsa altına koyuverir ve oracıkta kaskatı kesilir. Meğer bizim Dr. Sadullah Nutku Ağabey de bisikletiyle kabir ziyaretine gelmiştir. Biraz sonra Doktor Abi: “Fatıha'nı gönder de çıkalım” der. Ama göge mi çıkacak, yoksa kabre mi indirecek belli değil. Derken Doktor Abi yürümüş ve kenardaki bisikletini almış, bu da arkasından dışarıya çıkmışlar. Karnıbüyük: “Bisikleti görünce rahatladım. Melek olsa gökten bisikletle inemez, kabirden çıksa yine bisikletle olmaz” diye düşünürken; Dr. Sadullah Ağabey: “Muhterem tanışalım, kimsin ne tarafa gideceksin?” der.

Dr. Sadullah Nutku

“Ben Doktorun ismini çok duymuştum, ama o vakte kadar tanışmamıştım. Böylece tanışmış olduk, ama olan olmuştu işte” diyor Karnıbüyük amca. Bu hadiseyi bana Mustafa Karnıbüyük teferruatıyla böyle anlattı. Allah her ikisine de rahmet etsin. Kabirlerini nur eylesin.

Abdülmecid Efendi ile özel bir hatıram yok. İmam Hatibi dışarıdan bitirdiğim için yakından tanışma fırsatım olmadı. Ama ben onu tanır ve sürekli görüyordum. O zaman İmam Hatip okulunda “Akaid ve Kelam” hocası idi. Dersini kitaptan değil, bizzat kendisi öğrencilerine not yazdırarak anlatırmış. Biz de okul talebelerinden bu notları defterimize alıp, ders çalışırdık.

Bu kısa hatıralarımı sizlerle paylaşmayı uygun buldum. Selam ve dualarımla...